

Capitolul 5

Capitolul 5

Demonizatul eliberat de sub puterea lui Satan, chemat să slujească în absența lui Isus

Dar într-un alt sens, ucenicii lui Isus nu sunt împreună cu El. Ei sunt chemați să slujească în acea perioadă în care El părăsește locul în care se desfășoară lucrarea. Acest lucru îl vedem în istorisirea demonizatului Legiune, eliberat din starea sa mizerabilă. Omul, și mai ales Israelul, era în totalitate supus puterii vrăjmașului. Hristos, potrivit lucrării puterii Sale, a eliberat în mod desăvârșit pe acela în favoarea căruia s-a manifestat această putere. Acest om este acum îmbrăcat – nu mai este gol, i-a venit mintea la loc și se află la picioarele lui Isus pentru a asculta cuvintele Sale (versetele 1-16). Dar oamenii din acea zonă se tem și-L alungă pe Isus – această atitudine a avut-o întreaga lume față de Hristos; și istoria turmei de porci ne oferă de asemenea o imagine a lui Israel după momentul în care rămășița a fost vindecată. Ei sunt necurați și Satan îi împinge la nimicire. Dar în timp ce Isus Se îndepărtează, acela care a probat în mod personal efectele puternice ale dragostei Sale ar fi dorit să rămână alături de El; dar el trebuia să meargă la ai săi și să ducă alor săi mărturia a tot ceea ce Isus făcuse. Trebuia deci să slujească în absența lui Isus.

În toate aceste istorisiri vedem lucrarea și devotamentul slujitorului, dar în același timp puterea divină a lui Isus manifestată în această lucrare.

Vindecarea unei femei și învierea unei fete

În împrejurările care urmează vindecării demonizatului se găsește un tablou al adevăratei poziții a lui Isus în lucrarea Sa (versetul 21 și în continuare). El este chemat pentru a vindeca pe fiica lui Iair – în același mod cum venise pentru a-i vindeca pe iudei, dacă aceasta ar fi fost posibil. Pe când mergea spre casa lui Iair pentru a-și împlini lucrarea, o sărmană femeie bolnavă incurabil se atinge cu credință de marginea veșmintelor Lui și este vindecată pe loc. Așa a fost cu Isus în trecerea Sa prin mijlocul iudeilor. Din mulțimea care-L înconjura, câteva suflete, prin har, L-au atins cu credință. Boala lor într-adevăr era incurabilă, dar Isus avea viața în El însuși potrivit puterii lui Dumnezeu; și credința care-L atingea pune în mișcare această putere. Omul își recunoștea starea, dar era vindecat. Pentru ochii fizici Isus Se afla în mijlocul întregului Israel – dar numai credința avea parte de binefacerile acestui fapt, în sentimentul propriilor ei nevoi și în același timp al gloriei Persoanei Sale.

Este limpede că orice remediu era inutil pentru aceea spre care Se îndreaptă Domnul Isus în acest drum pe care-L face. El o găsește moartă. Totuși El nu este împiedicat să-și atingă scopul. O învie, pentru că El poate să dea viața. Așa s-a întâmplat și cu Israel. Pe drum, cei care aveau credință în Isus erau vindecați, deși erau incurabili în ei înșiși; dar în ceea ce privește pe Israel ca națiune, el se găsea mort în păcatele și greșelile lui. În aparență aceasta oprea desfășurarea lucrării lui Isus, dar harul va reda în final viața lui Israel. Harul desăvârșit al lui Isus înlătură efectul veștii rele aduse de cei din casa căpeteniei sinagogii. Mesagerii îl anunță pe Iair de moartea fiicei sale și spun că nu mai este nevoie să-L tulbure pe învățătorul, dar Domnul îi spune imediat: „Nu te teme, crede numai“. Într-adevăr, chiar atunci când Domnul va da viața unui Israel mort, la sfârșitul vremurilor, lucrul acesta se va face totuși prin credință. Iar cazul sărmaneii femei, deși în aplicația directă nu depășește sferă iudaică, se poate aplica totuși în principiu ca o imagine a vindecării oricăruia dintre națiuni, care prin har ajunge să se atingă de Isus prin credință.

Această istorisire arată deci caracterul slujbei lui Isus și modul în care această slujbă a trebuit să se desfășoare având în vedere starea omului.